

PROGRAM

VID

GÖTEBORGS KVINNliga DISKUSSIONSKLUBBS

30-ÅRSJUBILEUM

Å KONSERTHUSET

MÅNDAGEN DEN 13 OKTOBER 1941 KL. 7,30 E. M.

FESTPOLONAS ..... av **Johan Svendsen**
utförd av medlemmar från Göteborgs symfoni-
orkester under ledning av konsertmästare Lars
Fermæus.

PROLOG ..... av **Jeanna Oterdahl**

VIOLINSOLO ..... av **Alice Karlander**

HOGTIDSTAL ..... av **Marika Stiernstedt**

SÅNG ..... av **hovsångerskan Marianne Mörner**
Vid flygeln **Sigrid Gyllencreutz-Fermæus.**

Edvard Grieg ..... Et håb

” ” ..... En Svane

Erkki Melartin ..... Under häggarna

CAVALCADE — En tillbakablick i ord och bild av
klubbens sekreterare.

SÅNG av klubbens kör under ledning av musikdirek-
tör **Annagreta Larson.**

PAUS.

TABLÅ. ..... **Vännerna kring Ellen Key**
Efter **Hanna Paulis** tavla.

HYLLNINGAR

UNISON SÅNG ..... **Land du välsignade**

Obs! Dörrarna öppnas kl. 6,30 och stängas kl. 7,15
Festen avslutas på Konserthuset ungefär kl. 22,15 och
fortsätter sedan på Börsen. Ev. möta bussar utanför
Konserthuset.

Et Håb.

Jeg kunde juble for alle Vinde
min Glæde ud! Vil man den forstå?
Nej, bedst jeg varsomt den lukker inde
her hos mig selv, i mit Hjertes vrå!
Mit Hjerter brænder, det bæver, banker
i Takten o, til en Jubelsang!
Mit Hoved gløder af Vårens Tanker!
Hvor vild og lystelig deres Gang!

Foran mit Øre det bruser, sjunger
som Tonerne fra et Englekor.
Med tusind sladrende, søde Tunger
det røber mig vad i Fremtid bor.
Ak, tor jeg tro det jeg vil så gjerne.
Hvor Håbet flammer og kaster Skin.
Ud fra det tause, det dunkle Fjerne
en Stjerne stråler og det er min.

John Paulsen.

En Svane.

Min hvide Svane
du stumme, du stille,
hverken Slag eller Trille
lod Sangrøst ane.
Angst beskyttende
Alfen som sover,
altid lyttende
gled du henover.

Men sidste Mødet
da Eder og Øjne
var lønlige Løgne
ja da, da lod det.
I Toners føden
du sluttet din Bane
Du sang i Døden;
du var dog en Svane.

H. Ibsen

Under häggarna.

Grenarna luta nära, nära,
över oss ned med sin snöbukett;
vindarna vagga skära, skära
hängen, som böja sig mjukt och lätt.
Häggen står brud i sommarens vind,
vinden smeker dess vita kind.

Drömmarna flyga ljusa, ljusa,
sländorna svärma mot himlens blå.
Höga häggarna susa, susa,
vaja och vagga och vita stå.
Runt om mig sommar, och du i min famn
Liv, jag välsignar i jubel ditt namn.

Jarl Hemmer.

Kören sjunger.

Mel.: "Och hör du unga Dora".

Och hör Ni allesamman, som lyssna på vår sång,
Vi ville gärna siunga så vackert denna gång
I år är de tretti åren gångna förbi — uti rosor.
Och om vår blick tillbaka i denna afton går,
och ser så långt den räcker utöver dessa år,
så vilja vi nog alla med hjärtats glada tack —
strö mest rosor.

Mel.: "Jag vet en dejlig rosa".

Ty lik en dejlig rosa vår klubb har vuxit fram
med sjutton hundra knoppar på samma friska stam,
∴ Den ger åt livet färg och glans, en minnets
vackra blomsterkrans
så hövisk och så fin. ∴

Solo.

Det är ett ljus i Göteborg som lyser för de många
Och ifrån gator, gränder, torg vi gå att ljuset fånga
O, må den länge, länge än, få tända upp sitt ljus
igen
emellan såta vänner.

Mel.: "Och jungfrun hon skulle sig".

Och kvinnorna de komma i tusenhövdad mängd,
tiden görs dem lång,
att beta sina själar på klubbens gröna ängd,
Men jag vet att vägen är lång.

De klappade på portarna med fingrarna de små,
tiden görs oss lång.
Statt upp Du, Ester Lindstedt, drag låsarna ifrå
men jag vet att rigelen är tung.

Och upp står Ester Lindstedt, drar låsarna ifrå,
ibland — och någon gång.
Sen äro de i klubben i många, många år,
och aldrig blir tiden dem lång.

Ja, må den leva, vår klubb, må den leva,
ja må den leva uti hundra år.
När så den har levat, så må den leva än i
hundra år.

Land, du välsignade.

Land, du välsignade, tag min sång!
Gjut din ande i orden!
Giv att den ljuder fullkomnad en gång
Sången om landet i Norden.
Sången om sjumilaskogar och sjö,
slätter, som skördar oss bära,
midnattssol och midvintersnö,
Sverige till ära, Sverige!

Land, du välsignade, tag mitt verk!
Dig min strävan jag vige!
Signa min tanke och armen stärk!
Främst bland de främste jag stige.
Att när min bana jag ändat har,
stigit till skuggorna neder,
stolt man må minnas, att svensk jag var,
Sverige till heder, Sverige.